

— Пѣшѣ ти сега, — думамъ му азъ, — защото намѣри хубавото просо. Ами наесенъ, като се свърши житото и просото, какво ще правите?



— Тогава, дѣдо Златане, ще отлетимъ на югъ.

— На югъ ли?

— Да, разбира се. Презъ планини и равнини, презъ морета.

— Слушай, — рекохъ на пѣдпѣдка, — докато по-жънемъ просото, всѣки день идвайте да събирате падна-литѣ зрънца. Но искамъ отъ тебъ едно: когато идешъ на югъ, да ми пишешъ писмо. Искамъ да зная, какво има въ тѣзи далечни земи.

Оставихъ пѣдпѣдѣцитѣ и се върнахъ въ село...

— Ами писмото? — обадиха се децата.

Дѣдо Златанъ извади една книжка отъ джеба си, разгърна я и каза:

— Ето, вашиятъ учителъ ми даде тази книжка. Въ нея е напечатано писмото на пѣдпѣдка.

Дѣдо Златанъ сложи книжката на колѣно и се усмих-на. Очитѣ на внучетата му, които грѣха като ясни зве-здици, го гледаха въ лицето. Най-голѣмото дръпна книжката и я погледна.

— Ур-ра а! — извика то. — Това е „Свѣтулка“! Дѣдо пакъ ни е записалъ за „Свѣтулка“!...

Тритѣ внучета се струпаха надъ книжката да гледатъ картинкитѣ и сами да четатъ писмото на пѣдпѣдка.

Иванъ Василевъ